

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 012879 15 Uvp
Banja Luka, 07.6.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića, kao predsjednika vijeća, te Smiljane Mrše i Želimira Barića kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Mire Mačkić, u upravnom sporu po tužbi I.Đ. iz B., ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj 06.05/450-1574/12 od 06.9.2013. godine, tuženog Ministarstva ... RS, u predmetu naplate prijavljenih poreskih obaveza, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 012879 13 U od 14.11.2014. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.6.2017. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta, kojim je u tački 1. dispozitiva poništeno rješenje PU - PC B. broj 06/1.02/0702/2-490-2-1350/11 od 29.7.2011. godine, u dijelu koji se odnosi na porez na prihode od samostalne djelatnosti za 2001. godinu, vrsta prihoda 713111, u iznosu od 120,10 KM i pripadajućom kamatom u iznosu od 290,19 KM, a u tački 2. dispozitiva je utvrđeno da u ostalom dijelu to rješenje ostaje na snazi. Tim prvostepenim rješenjem je naloženo tužiocu kao poreskom obvezniku, vlasniku STR "F.Š" G., da radi otklanjanja nepravilnosti koje se odnose na plaćanje prijavljenih poreskih obaveza, izvrši uplatu tih obaveza na račun javnih prihoda, prema vrstama prihoda navedenih u tabelarnom pregledu kako je navedeno u njegovom dispozitivu.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima: da je članom 102. Zakona o poreskom postupku Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 102/11, 108/11 i 67/13 u daljem tekstu Zpp), propisano da ako su poreske obaveze utvrđene odnosno naložene za plaćanje rješenjem koje je postalo izvršno prije stupanja na snagu tog zakona, primjenjuju se rokovi zastarjelosti za naplatu određeni Zakonom o Poreskoj upravi – prečišćen tekst („Službeni glasnik RS“ broj 112/07 u daljem tekstu ZPU), koji je bio na snazi u vrijeme nastupanja izvršnosti rješenja, odnosno kada je rok zastarjelosti za naplatu poreza počeo da teče; da je zbog toga pravilno prvostepeni organ tužiocu naložio plaćanje neizmirenih poreskih obaveza po osnovu glavnog duga i kamate, pa s obzirom da je podnošenjem poreske prijave izvršeno utvrđivanje poreske obaveze u smislu člana 61. stav 1. u vezi sa stavom 2. tačka 1. ZPU, to se u pogledu naplate tih obaveza primjenjuje član 94. stav 1. tog zakona, zbog čega da nije osnovan prigovor tužioca koji se odnosio na zastarjelost predmetnih poreskih obaveza za 2002.i 2003.godinu.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude (u daljem tekstu: zahtjev), tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona. Smatra da je rok zastarjelosti utvrđenja obaveze plaćanja se računa od dana podnošenja poreske prijave za koje je nesporno utvrđeno da su podnesene 2001., 2002. i 2003. godine; da tužena a ni sud nisu pravili razliku između termina utvrđivanje poreske obaveze i utvrđivanje obaveze plaćanja poreske obaveze; da je osnovni preduslov za pokretanje postupka prinudne naplate izvršno rješenje o utvrđivanju plaćanja poreske obaveze u redovnom postupku koje mora biti doneseno u rokovima iz člana 93. ZPU (5 godina), pa tek nakon okončanja postupka redovne naplate se primjenjuju pravila prinudne naplate i rokovi za prinudnu naplatu. Osim navedenog prigovara nepravilnoj primjeni člana 4. b) Zakona o visini stope zatezne kamate, zbog čega je sud propustio da postupi u skladu sa članom 3. ZPU. U tom smislu da se u konkretnom slučaju imaju primijeniti odredbe Zakona o visini stope zatezne kamate, budući da je odredbom člana 4 b istog zakona izričito propisano da iznos kamate ne smije biti veći od iznosa glavnog duga. Predložio je da se pobijana presuda ukine.

U odgovoru na zahtjev tuženi je istakao da su osporenim aktom pravilno tužiocu naložene obaveze plaćanja prijavljenih poreskih obaveza za period prije 31.12.2012. godine, odnosno u vrijeme važenja ZPU, prema kojem se za razliku od Zpp poreska prijava nije smatrala izvršnim aktom pa je poreskom obvezniku trebalo rješenjem za plaćanje naložiti da uplati poresku obavezu utvrđenu na osnovu njegove poreske prijave; da su pobijanim rješenjem tužiocu naložene za plaćanje obaveze koje su utvrđene na osnovu poreskih prijava koje je podnio tužilac i koje obaveze se smatraju utvrđenim evidentiranjem poreskih obaveza u evidenciji poreske uprave kako je propisano odredbama člana 39. stav 1. Zpp i odredbama člana 61. stav 1. ZPU; da se u konkretnom slučaju prijavljena poreska obaveza smatra utvrđenom podnošenjem poreske prijave, pa se saglasno odredbama člana 94. stav 1. točka 1. tada važećeg ZPU, može naplatiti uz primjenjivanje mjera prinudne naplate ili sudskim putem, ali samo ako su mjere prinudne naplate ili sudski postupak počeli u roku od 10 godina od dana utvrđivanja obaveze; da je u konkretnom slučaju predmet kontrole praćenje prijavljenih obaveza sa 31.12.2003. godine, dakle, za period dok je tužilac imao registrovanu djelatnost, a ne kontrola utvrđivanja pravilnosti podnesenih poreskih prijava u kom slučaju se primjenjuje petogodišnji rok zastare. Predložio je da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11- u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Prvostepenim rješenjem je tužiocu naloženo plaćanje prijavljenih obaveza po vrstama prihoda i visini glavnog duga i kamata navedenih u dispozitivu tog rješenja uz upozorenje na pokretanje postupka prinudne naplate i posljedice koje iz tog postupka proističu.

U obrazloženju osporenog akta je navedeno da je prigovor zastare naplate poreskih obaveza razmatran u odnosu na datum donošenja prvostepenog rješenja 29.7.2011. godine, odnosno u odnosu na datum uručenja tog rješenja (20.8.2012. godine prema priloženoj dostavnici), jer rješenje proizvodi pravno dejstvo od dana njegovog uručenja stranci. S obzirom da se prijavljena poreska obaveza smatra utvrđenom podnošenjem poreske prijave, to da se saglasno odredbama člana 94. stav 1. tačka 1. ZPU može naplatiti uz primjenjivanje mjera prinudne naplate ili sudskim putem, ali samo ako su mjere prinudne naplate ili sudski postupak počeli u roku od 10 godine od dana utvrđivanja obaveze; da iz navedenog proizlazi da se prinudnoj naplati prijavljene obaveze može pristupiti u roku od 10 godina od dana podnošenja

poreske prijave, ali se prije preduzimanja mjera prinudne naplate poreskom obvezniku mora rješenjem naložiti plaćanje poreske obaveze utvrđene na osnovu njegove poreske prijave i tek se po izvršnosti tog rješenja donosi rješenje o prinudnoj naplati; da su oba navedena rješenja donijeta u roku od 10 godina od dana prijema poreske prijave sa kojim danom se smatra da je njegova obaveza utvrđena. U tom smislu je nastupila zastarjelost poreza na prihod od samostalne djelatnosti za 2001. godinu, za koju je poreska prijava podnesena 31.1.2001. godine, pa je u tom dijelu rješenje od 29.7.2001. godine poništeno. Za ostale obaveze konstatovano je da su poreske prijave podnesene u 2003. godini, pa da je rješenje u odnosu na te obaveze doneseno u roku iz člana 94. ZPU. U pogledu visine stope kamate, pravilno je navedeno da je kamata za neizmirene poreske obaveze regulisane članom 86. do 89. ZPU kao i članom 51. Zpp, zbog čega se odredbe Zakona o visini stope zatezne kamate ne odnose na poresku kamatu.

Iz navedenog proizlazi da su tuženi i sud pravilno primjenili odredbe člana 61. stav 1. i član 94. ZPU, odnosno odredbe člana 86. do 89. istog zakona u pogledu visine utvrđene kamate, s obzirom da u konkretnom slučaju nije primijenjen Zakon o visini stope zatezne kamate već odredbe ZPU odnosno Zpp koje regulišu poresku kamatu. Obrazloženje dato u pobijanoj presudi kojim su u potpunosti prihvaćeni razlozi obrazloženja osporenog akta su potpuni i jasni, jer sadrže sve činjenice i okolnosti koje se odnose na pravilnu primjenu uvedno navedenih zakonskih odredaba.

S obzirom na navedeno razlozi koje je naveo tužilac u zahtjevu ne mogu dovesti u sumnju pravilnu primjenu navedeni zakonskih odredaba u pogledu prigovora zastarjelosti naplate poreskih obaveza koje su utvrđene podnošenjem poreske prijave a postupak njihove naplate je započeo donošenjem rješenja za plaćanje prijavljenih obaveza dana 29.7.2011. godine, dakle, u roku od 10 godina od utvrđivanja poreske obaveze (za 2002. i 2003. godinu).

Iz iznijetih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi nisu ostvareni razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje odbija kao neosnovan, na osnovu odredbe člana 40. stav 1. ZUS.

Zapisničar
Mira Mačkić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić